

La vida després d'una sepsis

► El veí de Camallera Jordi Pich ha patit l'amputació de les dues cames a causa d'una fallada multiorgànica provocada per una septicèmia

REDACCIÓ. FIGUERES

■ Jordi Jordi Pich Caneda (Barcelona, 1977) va passar aquell cap de setmana tranquil, com sempre, amb la seva parella, les seves dues filles i els treballs de construcció de la seva nova llar a Camallera, una casa molt particular, amb els murs fets de bales de palla. Enginyer tècnic forestal de professió, en aquella època es dedicava principalment a les feines de paleta domèstic. Era el març del 2014 i, de sobte, una pujada de febre i un malestar inexplicable li van canviar la vida. «El diumenge estàvem la mar de bé, però al vespre tenia la temperatura alta. Vaig trucar el paleta de Vilaür que m'ajudava, per dir-li que tenia febre i que l'endemà no podria anar a l'obra. Vaig pensar que seria una grip o unes angines, perquè jo era propens a contagiar-me d'angines quan alguna de les meves filles les passaven. Elles havien estat malaltes uns dies abans», explica Jordi Pich.

L'endemà, dilluns, la febre ja era bastant més alta, però així i tot ell continuava des preocupat. «Pensava que no seria res», reconeix. Va ser dimarts al matí quan va començar a sospitar que aquells símptomes «no semblaven normals», amb vòmits i molta feblesa corporal. «Em notava molt estrany i vaig trucar la meua companya per demanar-li que m'acompanyés al CAP, perquè no em trobava gens bé i no em veia amb cor d'agafar el cotxe», recorda

Jordi Pich, que en aquell moment no podia imaginar-se que, poc després, acabaria ingressat a la Unitat de Cures Intensives (UCI) de l'Hospital Doctor Josep Trueta de Girona a causa d'una sepsis que li estava provocant una fallada multiorgànica.

Preparats per al pitjor

Al CAP, la seva metgessa, després d'explorar-lo, va recomanar-li anar a Urgències, al Trueta. A l'hospital, ell i la seva parella van arribar quan ja era migdia i, de seguida, el van atendre en un box: «Em van començar a mirar i em van dir que em veien molt fotut per dins, tot i que per fora no ho semblava. Però no sabien què em passava». Jordi Pich estava molt delicat, molt baix de defenses i, al vespre, va ingressar a l'UCI. «A la meua companya, li van dir que es preparés per al pitjor, perquè no trobaven el 'bitxo' que m'estava provocant tant de mal», explica. Després va saber que, com a resposta a una infecció, el seu cos estava fent una sepsis i que el deteriorament dels òrgans vitals avançava molt de pressa. «Una especialista va poder veure al microscopi el bacteri que tenia a la sang, un pneumococ. Tenia vessaments interns per tot el cos. Em van haver d'induir el coma. Aquesta era l'única manera de salvar-me. Amb els antibiòtics van mirar d'estabilitzar-me els òrgans. Vaig estar vint-i-un dies en coma induït», relata el camallerenc.

Passats aquells vint-i-un dies, Jordi Pich es va despertar del coma i no tenia cames. L'amputació va ser inevitable

perquè pogués sobreviure. «Quan m'ho van explicar, no em va sorprendre, no vaig reaccionar d'una forma catastròfica perquè va ser com si ja ho sabés. De fet, recordo vagament un fort dolor a les cames», diu. Per a ell, saber que havia estat molt a prop de «marxar» deixant dues filles petites, que aleshores tenien 3 i 5 anys, el portava a acceptar que el més important era dir: «Estic viu». «No em vaig desmoralitzar. Vaig pensar: 'Ha passat això i s'ha de tirar endavant'. Jo sabia que podria tornar a passejar amb les meves nenes. I, a més, estava molt ben acompanyat per la meua família i els amics. En tot moment, em vaig sentir molt estimat i tot va ser fàcil», somriu.

La recuperació

A Camallera vivien en un mas mentre ell construïa la casa de palla, però després de l'amputació no hi van poder tornar perquè no era un espai adaptat a la seva limitació física. Per això, en sortir de l'hospital, ell, la seva parella i les filles es van establir en una casa familiar de Badalona, que sí que estava adequada a la seva nova situació. «La recuperació va ser fàcil allà, em venien a buscar per anar a Can Ruti [Hospital Universitari Germans Trias i Pujol] i va anar prou bé», recorda. Un cop finalitzada la seva recuperació en aquest centre hospitalari, la família va tornar a Camallera i va ser aleshores quan la doctora Natàlia Toneu, cap del Servei de Rehabilitació de l'Hospital de Figueres, es va fer càrrec del pacient. «Els exercicis que vaig fer inicialment eren per recuperar el màxim la mobilitat, enfortir les cuixes i recuperar l'equilibri», explica Jordi Pich, que ben aviat es va acostumar a caminar amb les pròtesis: «No em va costar gaire, perquè la sepsis em va agafar quan tenia trenta-vuit anys. Era bastant jove i estava en forma. Ara faig molt d'exercici per no perdre la forma, ja que el sedentarisme i el sobrepes van molt en contra de la mobilitat».

El camallerenc reconeix que sempre ha procurat ser el màxim d'optimista davant la seva nova realitat, tot i que a vegades ha sorgit algun contratemps de salut desagradable. És conscient que com a seqüeles de la malaltia pot patir atacs

d'epilepsia. A conseqüència

d'haver experimentat aquest trastorn neurològic, la seva

salut mental també se n'ha ressentit, amb episodis d'ansietat i pànic. Aquests efectes de la sepsis que, per a ell, són més complicats de controlar, el neguitegen a vegades.

De tota manera, pel que fa a les cames, assegura que no tenir-les «no és tan important»: «L'amputació me la van fer per sota del genoll i és una gran sort que fos

«Em van dir que em veien molt fotut per dins, tot i que per fora no ho semblava. No sabien què em passava»

JORDI PICH
ENGINYER TÈCNIC FORESTAL

així. Al principi volien tallar-me-les per sobre, però una doctora va insistir que havien de salvar-me els genolls. Em falta l'articulació del turmell, però tinc els genolls. Sempre he mirat d'agafar-me aquestes coses de la forma més positiva».

Danys als teixits i als òrgans

La sepsis o septicèmia és una gran desconeguda en la nostra societat. És una reacció de l'organisme davant d'una infecció provocada per microorganismes patògens com bacteris, virus o gèrmens. És una síndrome d'anormalitats fisiològiques, patològiques i bioquímiques potencialment mortals associades a aquesta infecció. Aquestes anormalitats són secundàries a una resposta immunitària desmesurada davant la infecció, que acaba danyant els teixits i els òrgans propis i conduint a una disfunció multiorgànica. Es dona la curiosa circumstància que Jordi Pich no sabia què era una sepsis fins uns mesos abans que ell mateix en resultés afectat, quan un cas els va tocar bastant de prop. «La companya del germà d'un molt bon amic nostre va morir a conseqüència d'una sepsis. No ho havia sentit mai, abans. Aquesta noia va tenir una infecció després del part. Primer van pensar que era malestar causat pel part, però al final van veure que havia fet una sepsis i no ho va superar», explica.

Actualment, ell i la seva família viuen a la casa de palla de Camallera. Va començar a construir-la sent-ne peó i, després del llarg parèntesi que va necessitar per cuidar-se i recuperar forces, va poder-la acabar gràcies al suport de moltes persones que el van voler ajudar. Ell, però, ha estat present en els treballs des d'una posició simbòlica de cap d'obra. Actualment, percep una pensió per una incapacitat permanent, però no descarta poder tornar al mercat laboral. La seva passió és la seva família, si bé també passa part del seu temps davant l'ordinador, on ha trobat una afició que li agrada: aprendre sobre sistemes d'informació geogràfica i sobre programes informàtics de cartografia.

Jordi Pich porta dues pròtesis a les cames.